

Sygn. akt V KK 243/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 czerwca 2022 r.,

sprawy **D. M.**

skazanego z art. 197 § 2 i 3 pkt 2 k.k. w zb. z art. 200 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k., art. 207 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 czerwca 2021 r., sygn. akt II K (...)

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 9 czerwca 2021 r., sygn. akt II K (...), uznał D. M. za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2016 r. do nieustalonego dnia na przełomie lutego i marca 2017 r., w mieszkaniu nr 18 przy ul. F. w W., nadużywając stosunku zależności, wielokrotnie z użyciem przemocy, doprowadzał małoletnią poniżej lat 15 – Z. U. do poddawania się innym czynnościom seksualnym dotykając jej krocza i piersi, wykonywania takich czynności poprzez zmuszanie jej do dotykania jego penisa oraz masturbował się w jej obecności, tj. przestępstwa z art. 197 § 2 i 3 pkt 2 k.k. w zb. z art. 199 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 197 § 3 k.k. wymierzył mu karę trzech lat pozbawienia wolności, oraz uznał go winnym tego,

że w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2012 r. do nieustalonego dnia września 2015 r. oraz w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2016 r. do nieustalonego dnia na przełomie lutego i marca 2017r., w W. znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną I. M. i w okresie dnia kwietnia 2016 r. do nieustalonego dnia na przełomie lutego i marca 2017 r., nad J. M. w ten sposób, że wszczywał awantury będąc pod wpływem alkoholu podczas, których poniżał ich, wyzywał oboje słowami wulgarnymi i obelżywymi, popychał i szarpał, kopał, uderzał ręką w twarz i niepokoił żonę podczas snu, oraz wielokrotnie stosował przemoc fizyczną wobec J. M. uderzając go w głowę i twarz, szarpiąc, wyrzucał go z mieszkania, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 207 § 1 k.k., wymierzył mu karę jednego roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020 r., w miejsce orzeczonych kar wymierzył mu karę łączną trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 41a § 2 i 4 k.k. orzekł wobec niego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną Z. U. i zakaz zbliżania się do niej, na odległość mniejszą niż sto metrów, na okres sześciu lat.

Od tego wyroku apelacje złożyli Prokurator Rejonowy w W. oraz obrońca D. M. Oskarżyciel publiczny w apelacji zarzucił rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do D. M., niesłuszne niezastosowanie środków kompensacyjnych na rzecz pokrzywdzonych w trybie art. 46 § 1 k.k., niesłuszne nie orzeczenie, na mocy art. 41 § 1a k.k. środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk, wykonywania zawodów i działalności związanych z wychowaniem małoletnich opieką nad nimi - w związku ze skazaniem go za przestępstwo z punktu I - przeciwko wolności seksualnej i obyczajności popełnione na szkodę małoletniego, niesłuszne nie orzeczenie, na mocy przepisu art. 93a pkt 3 k.k., środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień, obrazę przepisów art. 354a § 1 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na nieprzeprowadzeniu dowodu z wysłuchania biegłego psychologa i biegłego lekarza seksuologa w sytuacji gdy zebrane w sprawie dowody wskazują na fakt uzależnienia oskarżonego od alkoholu. Z kolei obrońca D. M. zarzucił w apelacji obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 k.p.k., poprzez przeprowadzenie przez Sąd

dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś uwzględnieniu wyłącznie dowodów przemawiających na jego niekorzyść, przy jednoczesnym odrzuceniu wszystkich okoliczności, wskazujących na brak sprawstwa.

Po rozpoznaniu tych apelacji, Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I orzeczenia z kwalifikacji prawnej wyeliminował art. 199 § 2 k.k., uzupełniając o art. 200 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., a pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) kasację złożył obrońca skazanego D. M.. **Zarzucił** w niej rażące naruszenie przepisów prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierzetelne rozważenie i ustosunkowanie się do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy D. M. (zarzut z pkt 1), oraz naruszenie przepisów art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. (zarzut z pkt 2).

Prokurator Prokuratury Rejonowej w W. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego D. M. jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z 12 kwietnia 2022 r., PR 1 Ds. (...)).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D. M., jak trafnie ją ocenił Prokurator Prokuratury Rejonowej w W. w pisemnej odpowiedzi, jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przecież kasacja w polskim modelu procesu karnego jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym, co do zasady, od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Oznacza to, że przedmiotem zarzutów kasacyjnych może być sposób postępowania i rozstrzygnięcie zawarte w orzeczeniu sądu odwoławczego. Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść

orzeczenia, tym samym przedmiotem zarzutów kasacyjnych nie mogą być bezpośrednio ustalenia faktyczne. Również rolą postępowania kasacyjnego nie jest dublowanie postępowania odwoławczego i dokonywanie kolejnej kontroli orzeczenia, które zapadło w pierwszej instancji. Poczynienie powyższych uwag było konieczne ze względu na treść zarzutów z kasacji obrońcy skazanego D. M.. Sprowadzają się one do twierdzenia, że Sąd Apelacyjny w (...), dokonujący kontroli odwoławczej wyroku Sądu Okręgowego w W., wadliwie rozpoznał zarzuty apelacyjne dotyczące obrazy art. 7 k.p.k. oraz błędnych ustaleń faktycznych. W ocenie Autora kasacji Sąd Apelacyjny w (...) nienależycie też uzasadnił swoje rozstrzygnięcie, a także zaniechał dokonania w postępowaniu odwoławczym gruntownej analizy materiału dowodowego w aspekcie oceny zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień D. M. Podniesione zarzuty kasacyjne są niezasadne. Uważa bowiem lektura pisemnego uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa (...), pozwala na stwierdzenie, że Sąd Apelacyjny w (...), stosownie do nakazu wynikającego z art. 433 § 2 k.p.k., rozważył wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w apelacji obrońcy D. M., a następnie, realizując wymagania dotyczące treści pisemnego uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, wskazane w art. 457 § 3 k.p.k., podał, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski uznał za zasadne albo niezasadne (por. s. 6 – 13, s. 14 – 19 i s. 20 – 28 sporządzonego na formularzu pisemnego uzasadnienia wyroku). Wszystkie kwestie podniesione w apelacji obrońcy, a dotyczące oceny wiarygodności dowodów z zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień D. M., następnie powtórzone w kasacji, były przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w (...). Odmienny punkt widzenia zaprezentowany w kasacji ignoruje stanowisko tego Sądu. Można stwierdzić, że kasacja obrońcy skazanego D. M., formalnie zarzucając Sądowi Apelacyjnemu w (...) naruszenia wskazanych w niej przepisów prawa procesowego, w rzeczywistości zmierza do ponowienia w postępowaniu kasacyjnym kontroli odwoławczej orzeczenia sądu pierwszej instancji. Oczywiście takiego zabiegu Autora kasacji zwalnia Sąd Najwyższy od konieczności powtarzania w niniejszym uzasadnieniu argumentacji zaprezentowanej w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa (...), którą to

argumentację, w zakresie oceny dowodów, Sąd Najwyższy w pełni podziela. Trafnie podniósł Prokurator Prokuratury Rejonowej w W. w pisemnej odpowiedzi na kasację, że cyt., w zakresie drugiego z zarzutów kasacyjnych, dotyczącego naruszenia prawa procesowego, mającego wpływ na treść wyroku, a mającego polegać na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, stwierdzić trzeba, że pod „płaszczem” naruszenia prawa skarżący, *de facto*, kwestionuje poczynione w tej sprawie ustalenia faktyczne, o czym świadczy zarówno sama treść tego zarzutu, jak i treść zarzutu apelacyjnego, w którym obrońca kwestionował ustalenia faktyczne.”

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., orzekł jak w postanowieniu.